

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 9. Bernardi Tironiensis Exordia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæculum XI.
A.C. 1100.

§. IX.

Bernardi Tironiensis Exordia.

vit. per **B**ernardus, eodem anno Abbas S. Cypriani Pictavii electus, primo lucem
Gaufr. ap. aspexerat Pontivii prope Abbatisvillam,
Boll. to. 10. piissimis parentibus, qui filium ab ungui-
p. 222. 6. 1. culis ad literarum studia admoverunt. Ipse adhuc puer, cum ceteris modestiæ & pietatis singularis exemplum præberet, a sodalibus suis monachus dicebatur. Postquam Grammaticæ & Dialecticæ operam dedisset, animum ad Sacram Scripturam convertit, in qua necdum vicenni major plus quam mediocriter versatus fuit. Tum majoris perfectionis desiderio ductus, relicta patria, in Aquitaniam cum tribus sociis comavit. Ubi ad Monasterium S. Cypriani
Sup. l. LIX. prope civitatem Pictaviensem pervenerunt, in eo subsistere statuerunt, permoti fama Abbatis Rainaudi, S. Roberti Fundatoris Casæ Dei Discipuli, qui & ipse in sua Congregatione complures magni nominis viros, & præter alios Hildebertum seu Aldebertum, postea Archiepiscopum Bituricensem, numerabat. Jamque Bernardus, Institutum monasticum ad S. Cyprianum amplexus, annos decem vel forte plures, magno Disciplinæ Regularis emolumento, transegerat, cum Gervasius, ejusdem Congregationis monachus

§. 78.

nachus ad monasterium propinquum S. Sæculum XI.
 Savini, ut illud Abbatis Dignitate auctus A. C. 1100.
 reformaret, mittitur, qui id muneris in
 se suscipere recusavit, nisi Bernardus, ibi-
 dem Prior futurus, ipsum comitaretur.

Cum exinde Gervasius, anno millesi-
 mo nonagesimo sexto, suscepta peregrina-
 tione Crucjata, in itinere vitam finivisset,
 sciretque Bernardus Monachos Saviniacenses
 ipsum Abbatem electuros esse, clam discessit,
 exsecuturus, quod pridem animo constituerat,
 scilicet more Eremitarum, & de labore manuum
 suarum vivere. Ergo consilium suum cuidam
 Eremitæ nomine Petro de Stellis, Monasterii
 Fontisgumbaldi aperit, qui eum in Desertum
 Territorio Cenomanensi & Britannia vicinum
 deduxit, ubi multi Eremitæ sub Disciplina
 Roberti Arbrifellensis, Vitalis Mortaniacensis,
 & Rudolphi *de Fustaye* vulgo dicti, degebant. Petrus
 de Stellis amicum suum Vitali tradidit, verum
 presso ipsius nomine, non Bernardum, sed
 Guilielmum dixit. Optione Bernardo facta,
 ut inter Eremitarum Cellulas eligeret, quam
 vellet, illam expetiit, in qua aliquis, nomine
 Petrus, versabatur, quod pauperrimam cerneret,
 ex corticibus arborum in collapsæ Ecclesiæ
 ruinis structam. Petrus Novitium suum
 artem tornandi vasa docuit. Ceterum ante
 solis occasum non manducabant,
 nec

Sæculum XI. nec aliis dapibus reficiebantur, quam
 A.C. 1100. pulmentario ex oleribus silvestribus pa-
 rato, quod diebus festis tantum modico
 sale condiebant.

S. Savini Monachi, cum nullam viam
 intentatam reliquissent, Guilielmum seu
 Bernardum tandem e latibulo suo erue-
 runt, postquam ibi annos tres consum-
 plisset, necdum enim a proposito eum Ab-
 batem suum eligendi abierant. Ut hoc
 c. 4. periculum effugeret Bernardus, nam ab
 amicis monitus fuerat, eos venturos esse
 cum mandatis Abbatis & Episcopi sui,
 statuit in aliquam Insulam se recipere,
 atque in illa quæ vulgari nomine *Chaus-*
sey dicitur, inter fanum S. Maclovii &
 Insulam *Jersey* posita est, sese occulta-
 Bernardus in vit; ubi omnino solus in extrema pau-
 Eremo. pertate degens, crudis radicibus vitam
 sustentabat. Interim Monachi S. Savini
 c. 5. spe abjecta, Bernardum suum inveniri
 posse, alium Abbatem elegerunt. Tunc
 vero Petrus de Stellis, ad S. Vitalem ve-
 nit, quæsit, ubi vir ille esset, quem ipsi
 tradidisset, verum nomen & Bernardi
 merita aperit, præsentibus Eremitis Vi-
 tali subditis, suavitque, ut eum ex illa
 Insula ad se revocarent, sicque ipsius Do-
 ctrina & exemplo magis in via virtutum
 proficerent. Quin ista Legatione ipse
 defungi voluit, & ad Bernardum se con-
 tulit, cui cum nunciasset, Monachos S.
 Savini

Savini tandem Abbatem habere, persuasit, ut ad Desertum Cenomanense & Vi- Sæculum XI.
A.C. 1100.
talem rediret. Ibi Bernardus, aliquot Discipulis circa cellulam suam congregatis, tanto successu Verbum Dei prædicare aggressus est, ut ejus fama, longe lateque dispersa, etiam ad Rainaudum Abbatem S. Cypriani Pictavii, primum ipsius Magistrum, pervenerit.

Rainaudus Abbas, annis gravis, & finem vitæ suæ haud procul abesse sentiens, nihil magis exoptabat, quam ut Bernardus sibi succederet, timens, ne ab aliis ad regendam aliam Ecclesiam præriperetur. Quamobrem loco, in quo versabatur, cognito eum adiit aliasque causas obtendens permovit, ut rediret, sibi que, ut olim, in monasterio subesset. Revertentem monachi maximo gaudio exceperunt, mirantes ejus barbam prolixè dependentem, vestemque pro more Eremitarum erectis pilis horridam, & refarcitam. Fastidium peperit habitus insolentia; quare ad illa corporis tegumenta, quibus olim inter ipsos usus fuerat, repetenda compulso, primum Præpositi munus injungunt, tum Rainaudo, anno millesimo centesimo post quatuor menses, ex quo redierat, fatis functo, Abbatem sufficiunt. At non licuit Bernardo in sua Abbatia diu quieto esse; nam Monachi Cluniacenses, dicentes il-
lam

Sæculum XI. lam Abbatiam sibi subjectam esse debere, a Paschale Papa Bullam obtinuerunt, in qua Bernardus ipsos sibi Præpositos venerari jubebatur; addita comminatione, si detrectaret, omnibus Abbatis officiis ipsi esset interdictum. Maluit Bernardus pœnam subire, & veterem animi sui propensionem secutus, ad amicos suos Robertum Arbrifellensem, & Vitalem Mortaniacensem rediit. Hi nudis pedibus urbes & vicos peragrabant, peccatores ad pœnitentiam exhortantes. Magno zelo perorabant contra Presbyterorum concubinatum, quæ labes totam Normanniam infamaverat. Nam publice nuptias inire audebant, & præsentibus parentibus jurejurando se obstringebant, nunquam fore, ut filias eorum, uxores suas, destituerent. Ecclesias suas in filios quasi jure hæreditario transmittébant, easque sæpe filiabus suis nubentibus in dotem scribebant. (*) Itaque Bernardus & Socii ejus, Viri Sancti, ad reprimendam pudendam Clericorum audaciam, vitam suam periculo exponere non dubitabant.

§. X.

(*) Nihil auxilii pro causa sua Protestantibus in hoc libidinantium Clericorum Normanniæ exemplo est, cum talia ausi sint, quæ nec inter ipsos ulli Prædicantium licent.